ζουσι συνάμα καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν σου (!) τὴν διακηρύττουσαν ὅτι ζήτημα ἑλληνικὸν δὲν ὑπάρχει; καὶ ἂν μὴ ὁ μεγάθυμος λαὸς τῆς Ἀγγλίας ἀνέτρεπε παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν τὸν ἰσχυρὸν ἐκεῖνον ἑλληνομάχον πρωθυπουργόν, ἤθελες κατορθώσει νὰ σφαγιάσῃς καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὅπως πρὸ δώδεκα ἐτῶν τὴν Κρήτην; Δὲν εἶσαι σὺ τέλος, ὅστις, ὅταν τετάρτην φορὰν πρὸς δυστυχίαν τοῦ ἔθνους ὑπούργευσας, διέλυσας καὶ πάλιν ὡς δαίμων ἀποτρόπαιος ὄχι μόνον τὰν στρατὸν τὸν ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ στοιχεῖα ἐνδεχομένου τινὸς στρατοῦ καὶ καταπιέζεις ὡς νερωνίσκος τὴν χώραν, διὰ νὰ εὕρῃς τὰ χρήματα, δι' ὧν θὰ πληρώσῃς καινοφανεῖς ὑπαλλήλους καὶ θὰ πλουτίσῃς λεγεῶνα μεσιτῶν καὶ θὰ ὠφελήσῃς ἐπιτροπὰς καὶ ὑποεπιτροπὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους περιδιαβαζούσας διὰ νὰ εὐκολύνῃς τὴν κάθοδον τῶν Αὐστριακῶν;

Σὺ εἶσαι σύ, ὁ ἐξ Ἀγγλίας Ἰούδας, ὃν ἀγνοῶ διὰ ποῖον παράπτωμα τοῦ ἔθνους ἡ θεία πρόνοια κατέλιπε μόνον, διὰ νὰ δώσῃς τέλος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ χθὲς ὀνομάζεται Ἰωάννης Μηλαῖος, καὶ εἶνε καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Πάρου· τρομερὰ κυνηγοῦνται αὐτὰς τὰς ἡμέρας οἱ Παριανοί. Πρὸ 15 ἡμερῶν εἶχεν ἀφεθῇ καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὡς ὁ ἄλλος ὁ δυστυχὴς ἐξ Αἰγίνης φονευθεὶς δεκανεύς· καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ συνάξῃ μικρὸν χαρτζηλῆκι καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Τὴν μεσημβρίαν, ἐνῷ συνέτρωγε μὲ ἄλλους συνεργάτας, ἦτο ἐκτάκτως εὔθυμος καὶ διηγεῖτο πῶς εἶδεν ὄνειρον τὴν νύκτα πῶς παντρευότανε· εἷς δὲ τῶν συντρωγόντων τὸν ἐπείραζεν ὅτι δὲν εἶνε καλὸ τὸ ὄνειρον. Ὥστε ἂς προστεθῇ καὶ τοῦτο εἰς τὸν Ὀνειροκρίτην: Ἂν δῇς καθ' ὕπνον ὅτι πανδρεύεσαι, προφυλάττου ἀπὸ κεραυνούς.

Ὁ δὲ ἄλλος ὁ πρόσβληθεὶς μόνον ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, χωρὶς νὰ φονευθῇ, εἶνε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Οὗτος ἅμα προσεβλήθη ὑπὸ τῆς λάμψεως τῆς ἀστραπῆς, κατέπεσεν ἀμέσως ἀναίσθητος, διαμείνας εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπὶ τρεῖς ὥρας. Ἀφροὶ μόνον ἐξέρρεον τοῦ στόματός του. Ἕως οὗ δι' ἐντριβῶν καὶ ἐμετικῶν συνῆλθε. Σήμερον εἶνε καλά, ζαϊσθάνεται δὲ μόνον πόνους καὶ κόπωσιν εἰς τὸ στῆθός του. Θὰ περάσῃ κι' αὐτό!

Ἡ ἀνδροκτόνος Αἰκατερίνη σύζυγος Σκουτέρη εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς ἀνακρίσεως. Εἶνε ἀπὸ τὸ χωρίον Βάγια τῶν Θηβῶν. Δὲν ὁμιλεῖ διόλου ἑλληνικά. Καθαρὰ Ἀλβανίς. Ἐτῶν τριάκοντα· φαίνεται ὡς εἴκοσι πέντε· ἀναστήματος μετρίου· ξανθή· γαλανομάτα· γιοματούτσικη. Φῆμαι περὶ τοῦ συζύγου της ἐν τῷ χωρίῳ ὅτι ἦτο γυναικᾶς· φῆμαι περὶ αὐτῆς ὅτι ἦτο ἀνδροῦ. Ὁ κατηγορούμενος, ὡραῖος εἰκοσιπενταετὴς νεανίας, Δημήτριος Βαρθαλάμης, ἀρνεῖται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Σκουτέρη· ἀρνεῖται ὅτι ἠγάπα τὴν Σκουτέραινα· κακολογεῖ δὲ κατὰ τῶν δύο. Ὁ φόνος ἔγινεν ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ φονευθέντος.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὅτι ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν φυγοδικῶν διὰ πλῆθος ἐγκληματικῶν πράξεων ἐξ Ἰτύλου καταγόμενος Διαμιανὸς Μπαθέλος, τὸ φόβητρον τῆς δημοσίου ἀσφαλείας, συνελήφθη χθὲς μεθ' ἑνὸς ὀπαδοῦ του περὶς τοῦ χωρίου Σουλίου τοῦ δήμου Τρινασοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου Λεωνίδα Θωμοπούλου καὶ τῶν χωροφυλάκων Λεωνίδα Γαρμανάκου, Δημ. Καραμπίνη, Σ. Καλογεροπούλου καὶ Θεοδ. Κοκκίνη, σταλέντων ὑπὸ τοῦ μοιράρχου Βελένδζα. Εἰς ὅλους αὐτοὺς ὀφείλεται ἔπαινος καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας κάποια ἱκανοποίησις, πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ δι' ἄλλας παρομοίας καθάρσεις ἀπὸ κακοποιῶν στοιχείων.

Ἡ περὶ τὰ Πευκάκια συνοικία ὁλονὲν πυκνοῦται καὶ ἐξωραΐζεται ὑπὸ νέων οἰκοδομῶν. Δυστυχῶς τοὺς λείπει νερό· ἀναγκάζονται δὲ αἱ γυναῖκες μὲ τὸ σταμνὶ ἢ τὸ λαγῆνι 'ς τὸ χέρι νὰ πηγαίνουν, ποῦ νομίζετε; εἰς τὸ Σχιστό! Καὶ νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς φρίττει. Ἐπίσης καὶ ὁ φωτισμὸς εἶνε ἐλλειπέστατος. Ταῦτα κατατίθενται εὐλαβῶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ κ. Δημάρχου.

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς—ἀπέναντι οἰκίας Κομπότη—οἰκόπεδα ἀπεριτοίχιστα—ἐν ἑκατομμύριον τόννων κοπράνων—καθ' ἡμέραν κίνησις κάρρων πλήρων σκουπιδιῶν.—Καθαριότης ἀπεσσούα—βρωμῶντι τῶνδρες.—Κοσσονάκε, τί χρὴ δρᾶν;

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ Ἀγορανομικῷ Δελτίῳ, αἱ τιμαὶ τῶν λαχανικῶν εἶνε ἀνθρωπινώτεραι· ἔπιασαν ἡ φωναῖς μας.

Διὰ τὸν εὑρεθέντα νεκρὸν Παριανὸν στρατιώτην, περὶ οὗ κυμαίνεται ἡ ἔκδοσις μεταξὺ φόνου καὶ αὐτοχειρίας συνελήφθησαν ἤδη δύο χωροφύλακες. Εἷς μάρτυς καταθέτει ὅτι κατὰ τὴν 8 1(2 ἑσπερινὴν ὥραν ἤδη εἶχε τεθῇ ὁ Δημήτριος Ροῦσος ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ὅτι εἷς χωρικὸς εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν σταθμάρχην, ὅτι λαβὼν οὗτος φανὸν μετέβη νὰ ἴδῃ, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶδε κανένα. Κατ' ἄλλην ἔκδοσιν καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ παρὰ τὴν γραμμήν, διότι εὑρέθησαν τὰ χόρτα πατημένα· ὅτι τὰ αἵματα ἦσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς σιδηρᾶς ῥάβδου, ὅπι εἰς τὰ θυλάκιά του εὑρέθη μόνον 1.80· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ποῦ θὰ εὕρισκε τῆς 180 δραχμαῖς! Αὐτὰ ὅλα τὰ λέγει εἷς Παριανός, ὅστις ἔγραψεν ἤδη εἰς τὴν μητέρα του ὅτι νυτοχειριάσθη καὶ τώρα στενοχωρεῖται ποῦ βλέπει αἱ ἐφημερίδες νὰ γράφουν ὅτι τὸν ἐδολοφόνησαν. Διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν κ. Μοίραρχον μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς περινοίας νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνεύρεσιν ἰχνῶν τοῦ ἐγκλήματος, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτο, περὶ οὗ ὅμως ὑπάρχει ἀμφιβολία, νομίζομεν μάλιστα καὶ ὅτι ἀπελύθησαν οἱ συλληφθέντες.

Καθὼς καὶ τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν νὰ διατάξῃ ἀμέσως τὴν φυλάκισιν τοῦ ἐν Πάτραις φονεύσαντος διὰ τοῦ γρόνθου του στρατιώτην ἀξιωματικοῦ. Τί ἔγκλημα, καὶ νὰ μένῃ ἀτιμώρητον. Ἐγνωρίζομεν ὡς τώρα ὅτι ὑπάρχουν ἀξιωματικοὶ δέροντες, ὑβρίζοντες, λακτίζοντες εἰς τὰ γυμνάσια· ἀλλὰ ἀξιωματικὸν σκοτόνοντα διὰ τοῦ γρόνθου του στρατιώτην, τὸν ὁποῖον πληρόνεται διὰ νὰ γυμνάζῃ, τοιαύτην τραγῳδίαν ἐγκλήματος, τοιαύτην σατανικὴν κατάχρησιν δυνάμεως καὶ θελήσεως, τοιοῦτο ξεχείλισμα θυμοῦ τίγρεως καὶ ρώμης λέοντος, τοιοῦτον σπαραγμὸν τιμῆς, σημαίας, πατρίδος, καθήκοντος, τοιαύτην τραγικὴν μεταμόρφωσιν ἕλληνος

προγυμναστοῦ ἐν ὥρᾳ εἰρήνης εἰς φθερὸν ἄγριον ἐχθρὸν ἐν ὥρᾳ πολέμου, οὔτε ἠκούσαμεν, οὔτε θ' ἀκούσωμεν, εἰμὴ ἐν τούτῳ τῷ προτύπῳ Βασιλείῳ,ὅπου συνάπτονται εἰς ἓν τὰ σεσηπότα ὕδατα μὲ τοὺς δαίμονας ὅλων τῶν κτηνωδῶν καταιγίδων. Ἀλλὰ τί εἶνε τὸ γενόμενον φρικτὸν καὶ ἀνήκουστον ἔγκλημα ἀπὸ τὸ φρικωδέστερον καὶ μιαρώτερον τὸ ἄλλο, ὅτι ζητεῖται, ναί, ζητεῖται, νὰ καλυφθῇ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ παρασιωποιηθῇ ὁ ἐργάτης αὐτοῦ!

Ἐὰν εἴχομεν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν στρατιωτικὸν, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς θὰ ἦτο εἰς τὴν εἱρκτὴν, μὴ ἐχων οὐδεμίαν βεβαιότητα περὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐπὶ Τρικούπη τοῦ *πολίτου* τὸ πρωτοέγκλημα αὐτὸ ζητεῖται νὰ καλυφθῇ, νὰ λησμονηθῇ καὶ νὰ ταφῇ. Προσκαλοῦμεν σύμπαντα τὸν τύπον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος, διότι τώρα πλέον καὶ ἐν Πάτραις οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦ συναδέλφου *Φορολογουμένου* τρανῶς διακηρύξαντος ὅτι ὁ **στρατιώτης ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ.**

Ἐκ Βονίτσης γράφουσιν ἡμῖν ὅτι μεγάλην χαρὰν ἐγέννησεν εἰς τοὺς καϋμένους τοὺς Ηπειρώτας ἡ ἐν τῷ λιμένι τῆς Πρεβέζης στάθμευσις τοῦ πολεμικοῦ *Ὕδρα* ὑπὸ τοὺς πλωτάρχας Γ. Ἀποστόλην καὶ Μιαούλην· τὴν γαλανήν μας ὅταν τὴν βλέπουν ᾽ς τὰ μάτια νομίζουν ὅτι τὴν ἔχουν μισοκερδισμένην τὴν ἐλευθερίαν, ὡς ὅταν εἶνε ἐραστὴς ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης του φαντάζεται ὅτι εἶνε καὶ δική του τοῦ πλέον. Κατεθέλχθησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐγενεστάτης συμπεριφορᾶς τῶν τε κυρίων πλωταρχῶν ὡς καὶ τοῦ φρουράρχου Ἀκτίου λοχαγοῦ Σ. Μπαϊρακτάρη καθὼς καὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ τε πληρώματος καὶ τῆς φρουρᾶς Ἀκτίου.

Ἐπειδὴ ἡ διοίκησίς μας εἶνε ἄνω ποταμῶν, διὰ τοῦτο πᾶς ὅστις φωρᾶται πράττων τὸ καθῆκόν του εἶνε καὶ ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων· ἰδίως οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται, οἵτινες διοριζόμενοι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ἐκλαμβάνουσι τὸν ταχυδρομικὸν σάκκον ὡς μπουγάδα τοῦ σπητιοῦ των. Διὰ τοῦτο ἀναγράφομεν εὐχαρίστως, πεποιθότες εἰς τὰς πληροφορίας τοῦ ἐντίμου ἀνταποκριτοῦ μας, τὴν μετ' αὐστηρότητος καὶ ἐπιμελείας καὶ πολλῆς στοργῆς ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ τοῦ ἐν Βονίτσῃ.

Μετὰ τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν καὶ ἡ γερμανικὴ ἀπεφάσισε ἀποστολὴν ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς εἰς Αἴγυπτον πρὸς μελέτην τῆς χολέρας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἤδη εὑρίσκετωι εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ρόμπερτ Κόχ. Τέλος πάντων τῆς ρίχθηκαν ᾽ τὰ γεμάτα οἱ ἐπιστήμονες τῆς χολέρας, πολλαὶ δὲ ἐλπίδες ὑποφώσκουν ὅτι εἰς τὸν γυναικοπόλεμον αὐτὸν μεταξὺ χολέρας καὶ ἐπιστήμης, νικήτρια θὰ μείνῃ ἡ τελευταία.

Ἐμνηστεύθη ὁ ἀγαπητὸς φίλος Νῖκος Μισυρλῆς τὴν ξανθοπλόκαμον αἰθερίαν καλλονὴν δεσποινίδα Ἑλένην Λαζαρῆ. Εἰς τὸ ὡραῖον πολιτικὸν μέλλον ὅπερ προσμειδιᾷ εἰς τὸν διακεκριμένον καὶ εὐγενῆ νέον ὁ σύνδεσμος οὗτος δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ μουσικὴ τοῦ μέλλοντός του. Τοιαύτη σύντροφος εἶνε γαλανὴ τοῦ βίου γαλήνη καὶ εὐχόμεθα ἀνέφελον καὶ αἴθριον τὸν οὐρανὸν τῶν δύο.

ΑΙΓΙΝΑ

Ἐκδρομὴ, ἢ μᾶλλον πτερύγισμα μέχρις Αἰγίνης εἰκοσιοκτάωρον, ἀρχίσαν δηλονότι καὶ περατωθὲν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δροσερᾷ νεότητι, ἄνευ ρυτίδων στενοχωρίας καὶ πλήξεως, περιλαμβάνον εἰς δύο πρωΐας, δύο δειλινὰ, καὶ μίαν νύκτα ὅλην τὴν ἡδύτητα τοῦ ταξειδίου, ὡς εἰς δύο ὀφθαλμῶν σκοποβολὰς, καὶ δύο βραχιόνων ἐναγκάλισμα, καὶ εἰς ἑνὸς στόματος γλυκοφίλημα δυνάμεθα νὰ ροφήσωμεν ὅλην τὴν ἡδύτητα τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ δροσερωτέρου καὶ πλουσιωτέρου τῶν μηνῶν, καθ' ὃν ἡ σελήνη ἔχει τὴν ὡραιότητα τῆς Ἡλιογέννητης τοῦ δημοτικοῦ ᾄσματος. ἡ ἐξοχὴ πὸν πλοῦτον ἑνὸς ὁμογενοῦς, καὶ ἡ θάλασσα εἶνε ἡ τονικωτέρα ἀπόλαυσις διὰ τὸ σῶμά μας, καὶ ἡδικώτερον τὰ ψάρια,της τὸ ἀμβροσιώτερον εὕρημα διὰ τὸν στόμαχόν μας,ἐκδρομὴ ἐν μέσῳ δεκάδος ὅλης φίλων, ἐννοούντων νὰ ἐξαντλήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ταξειδιώτιδος ἐλευθερίας των εἰς τρέλλας καὶ γέλωτας καὶ ζωὴν, μαζῆ μὲ τοὺς ὁποίους ἄνευ τύψεων τρελλαίνεσαι, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἶσαι κύριος νὰ δειχθῇς ὅπως θέλεις,μελαγχολικὸς ἢ θεσπάλαβος, σιωπηλὸς ἢ φλύαρος, εὐφυολόγος ἢ βλακέντιος, ἐν πλήρει ἀνεξικακίᾳ, ἐκδρομὴ τοιαύτη ἀξίζει νὰ ἀπασχολῇ ἐπ' ὀλίγον τὰς ἀναμνήσεις μας, καὶ ἀξίζει,ὡς ἀνάμνησις, νὰ γεμίσῃ δύο τρεῖς στήλας ἐφημερίδος, καὶ ἀξίζει ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι νὰ τὴν δεχθῶσιν ἐπιεικῶς, ὡς ἀρκετὰ κατάλληλον προσφορὰν τῆς ἐποχῆς, διότι φεῦ! μετ' ὀλίγον, μετὰ τρεῖς περίπου μῆνας,δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ προσφέρωμεν ἐντὸς τῶν αὐτῶν αἰθουσῶν τοῦ φύλλου μας, εἰμὴ τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς... εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὁποίων, ἂν δὲν παράττεσθε σεῖς, πατριῶται ἀναγνῶσται, φρικιᾷ ὅμως ἐκ πικρᾶς πείρας ὁ γράφων ἤδη προθυμώτατα τὰς ἐντυπώσεις ταύτας, αἵτινες ὅσον ἐλαφραὶ καὶ ἂν ἦνε, δὲν εἶνε ἴσως ἀξιοκατάφρόνητοι, καθὼς καὶ ἡ Αἴγινα πενιχρὰ, ἀλλὰ χαριτωμένη.

*

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς *Ἑρμουπόλεως* ἐξετελέσθη ὁ δύωρος μέχρις Αἰγίνης πλοῦς. Θεέ μου, ἂν ἐλάμβανον τότε τὴν ὑπομονὴν, θραύσας τὸν *κουμπαρᾶν* τῆς μνήμης μου, νὰ ἀριθμήσω καὶ κατατάξω ὅσας κρατῶ ἐντὸς αὐτοῦ φυλαγμένας ὁδοιπορικὰς ἐντυπώσεις πτωχῶν φοιτητικῶν ταξειδίων, — πεντάρες καὶ δεκάρες — κανονικῶς ἐπαναλαμβανομένων ἐντὸς τῆς ἰδίας τροχιᾶς, ἀπὸ τῆς γενεθλίου μέχρι Πειραιῶς, καὶ τἀνάπαλιν, ποικιλλομένων ἐνίοτε δι' ἀπροόπτου εὐνοίας τῆς τύχης μέχρι Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ἢ διὰ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, πολλὰς γραμμὰς ἠδυνάμην νὰ θυσιάσω πρὸς τοῦτο· θὰ εἶχον νὰ λογαριασθῶ μὲ ποικίλας ταξειδιωτικὰς περιπετείας, προσορμήσεις, ἀποβιβάσεις, καὶ ἐπιβιβάσεις, μὲ λεμβούχους Ὀττεντότας καὶ λεμβούχους προσφωνοῦντας διὰ μειδιάματος καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, μὲ ἀγρυπνίας καὶ πανδοχεῖα καὶ φυσιογνωμίας πλοιάρχων καὶ καμαρωτῶν, Κυρίων μὲ πόζαν, σπουδαστῶν μὲ τρέλλαν, δεσποινίδων μὲ νάζια, νοικοκυρέων μὲ φρικώδη πολιτικὴν λίμαν, μανιωδῶν παικτῶν τοῦ λανσκενὲ ἐν τῇ δυσώδει ἀτμοσφαίρᾳ τῆς δευτέρας θέσεως, ὅπου μᾶς ἔστελλον οἱ γονεῖς ἢ οἱ κηδεμόνες μας, θεωροῦντες ἀπρεπὲς, ὡς ἔλεγον, ἡμεῖς φοιτηταὶ νὰ ταξειδεύωμεν ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ὡς μεγάλοι Κύριοι· θὰ ἐκοσμοῦντο δὲ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον αἱ σημειώσεις διὰ τῆς παραθέσεως ἑνὸς ἐπιθαλασσίου κόρτε, τῆς ὅλως ἀπροόπτου τύχης μιᾶς Ζακυνθίας ἀνθοδέσμης, τοῦ θλιβεροῦ θεάματος ἐπιθανάτου φθισικοῦ ἢ ἁλυσσοδεμένου παράφρονος, τῆς πανηγυρικῆς παρελάσεως λεγεῶνος συμπεθέρων, ἀποχαιρετώντων νεονύμφους,τῆς πατριωτικῆς εἰκόνος ἑκατοστύος πε-